

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Idy Hanzelovej a členov senátu JUDr. Ivana Rumanu a JUDr. Jany Zmekovej, PhD. v právnej veci žalobcu **JUDr. J. G.** zastúpeného JUDr. B. N. proti žalovanému **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia ministra vnútra č. KM-3/PK-05 zo dňa 8.2.2005, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23 S 60/2005-31 z 15.júna 2005 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23S 60/2005-31 z 15. júna 2005 **zmeňuje** tak, že rozhodnutie ministra vnútra Slovenskej republiky č. KM-3/PK-05 zo dňa 8.2.2005 **zrušuje** a vec **vracia** žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný je **povinný** zaplatiť žalobcovi trovy konania v sume 11 758 Sk do 30 odo dňa doručenia tohto rozsudku k rukám právneho zástupcu JUDr. B. N.

Odôvodnenie:

1. Rozsudkom krajského súdu bola zamietnutá žaloba, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia ministra vnútra, ktorým zamietol jeho odvolanie a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu Sekcie personálnych a sociálnych činností MV SR č. SPC-148.459/5-2004 zo dňa 11.11.2004 o odňatí príspevku za službu, ktorý sa od 1.7.2002 považuje za výsluhový dôchodok a jeho výplatu zastavil dňom 30.9.2004.
2. Žalobca v podanej žalobe tvrdil, že rozhodnutie žalovaného je zmätočné,

nezákonné a nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Podľa žalobcu žalovaný nereagoval na jeho námietku, že nerešpektuje právoplatné rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č. 7Sž 41/99 zo dňa 8.9.1999, ktorým rozsudkom je viazaný a v ktorom bol vyslovený jednoznačný právny názor, že jeho nárok na príspevok je daný voči MV SR podľa § 98 ods. 1 a § 99 zákona č. 334/1991 Zb. od 7.2.1994. Podľa žalobcu žalovaný mal následne postupovať podľa zákona č. 328/2002 Z.z. a považuje za vylúčené, aby mu bol príspevok odňatý s poukazom na zákon iného štátu – zákon Českej republiky. Súčasne uplatnil trovy konania v sume 6 655 Sk.

3. Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 15.06.2005 žalobu zamietol. Rozhodnutie orgánu MV ČR o opätovnom priznaní výsluhového príspevku je podľa názoru krajského súdu novou skutočnosťou, ktorá preniesla možnosť otvoriť správne konanie vo veci poskytnutia príspevku žalobcovi orgánom MV SR. Novou skutočnosťou oproti predchádzajúcim rozhodnutiam bol aj protokol medzi Ministerstvom vnútra SR a Ministerstvom vnútra ČR o spolupráci v oblasti sociálneho zabezpečenia, ktorý bol vypracovaný na základe článku 26 Zmluvy medzi SR a ČR o sociálnom zabezpečení z 29.10.1992 (ďalej len zmluva) a na základe článku 2 ods. 2 správnej dohody o vykonávaní zmluvy z 08.01.1993 (ďalej len dohoda). Podľa rozsudku krajského súdu príspevok sa priznáva a vypláca za podmienok ustanovených právnymi predpismi štátu tej zmluvnej strany, ktorého nositeľ zabezpečenia je príslušný tento priznať (článok 9 protokolu). Podľa článku 11 protokolu, ak došlo k zmene trvalého pobytu príjemcu dávky dôchodkového zabezpečenia (poistenia) alebo príspevku (ďalej len dávka) z územia štátu jednej zmluvnej strany na územie štátu druhej strany, dávku naďalej vypláca, ak nie je ustanovené inak, nositeľ zabezpečenia, ktorý ju priznal a to za podmienok a vo výške stanovenej právnymi predpismi na území jeho štátu. Podľa článku 28 Zmluvy medzi SR a ČR o sociálnom zabezpečení (ďalej len zmluva) uverejnenej v Zbierke zákonov pod č. 318/1994, za štátne sociálne dávky sa na účely tejto zmluvy považujú aj opakujúce sa dávky súvisiace so skončením služobného pomeru príslušníkov ozbrojených síl a zborov. Podľa článku 31 zmluvy, ak sa niektorá z dávok podľa článku 28 vyplácala podľa právnych predpisov o služobnom pomere, ktorý dňom rozdelenia ČSFR zanikne, považuje sa k tomuto dňu za dávku podľa právnych predpisov ČR alebo SR o služobných pomeroch, a to vo výške, v akej táto dávka patrila ku dňu rozdelenia ČSFR. Výška tejto dávky sa vždy určí podľa tohto právneho predpisu, podľa ktorého sa končil služobný pomer. Podľa článku 17 zmluvy štátne sociálne dávky sa priznávajú a vyplácajú za podmienok určených právnymi predpismi toho zmluvného štátu, na ktorého území má občan ČR alebo SR trvalý pobyt. Podľa článku 26 zmluvy, ak sa vyskytnú pri vykonávaní tejto zmluvy tvrdomi, môžu sa príslušné úrady oboch zmluvných štátov dohodnúť o spôsobe použitia ustanovení tejto zmluvy. Obdobne sa postupuje i v prípade, ak dôjde pri jej vykonávaní k rozdielnemu výkladu. Ak sa nedosiahne zhoda, dohodnú sa príslušné úrady

zmluvných štátov na ďalšom postupe. V danom prípade súd považoval postup žalovaného za správny, keď postupoval na základe článkov 11 a 9 protokolu a článku 31 zmluvy. Citované články protokolu boli prijaté obidvoma zúčastnenými štátmi na základe článku 26 druhá veta zmluvy pre prípad rozdielného výkladu pri vykonávaní zmluvy. Článok 11 protokolu upravuje nejasné vzťahy pri riešení prípadov vyplácania dávky dôchodkového zabezpečenia v prípade zmeny trvalého pobytu príjemcu. V danom prípade žalobcovi boli priznané dávky po rozdelení ČSFR orgánmi Českej republiky. Keď preto žalobcovi opätovne priznal nárok na dávku orgán Českej republiky, správny orgán SR (žalovaný) v súlade s ustanovením § 105 ods. 5 (v návaznosti na ustanovenie § 124 ods. 5) zákona č. 328/2002 Z.z. odňal žalobcovi príspevok za službu (výsluhový dôchodok).

4. Žalobca v odvolaní proti rozsudku krajského súdu žiadal jeho zmenu a zrušenie rozhodnutia žalovaného, ako aj náhradu trov prvostupňového konania v už požadovanej výške a náhradu trov odvolacieho konania v sume 5 103,50 Sk. V odvolaní tvrdil, že sa krajský súd nevysporiadal s jeho námietkami uvedenými v žalobe, ktoré sa týkali zmätočnosti a nepreskúmateľnosti rozhodnutia žalovaného. Poukázal na to, že na základe rozhodnutia najvyššieho súdu a platných predpisov mu nárok priznal orgán sociálneho zabezpečenia MV SR, ktorý mu ho aj vyplácal a v tomto smere sú irelevantné dohody medzi MV SR a MV ČR, pričom MV SR nárok priznaný na základe právneho predpisu SR, mu odňal z dôvodu uvedeného v právnom predpise cudzieho štátu. Krajský súd v dôvodoch svojho rozhodnutia len opísal dôvody uvedené žalovaným v jeho vyjadrení, ktoré sú účelové a sú v jeho neprospech, bez akejkoľvek opory v zákone.
5. Žalovaný žiadal prvostupňový rozsudok ako vecne správny potvrdiť.
6. Najvyšší súd, ako súd odvolací, preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok v medziach podaného odvolania a po oboznámení sa so spisovou dokumentáciou žalovaného a vyjadrením účastníkov konania dospel k nasledovným skutkovým zisteniam:
7. Je nesporné, že žalobca pôsobil do 31.12.2002 ako príslušník Federálneho policajného zboru, ktorého služobný pomer a nároky z neho vyplývajúce boli upravené zákonom č. 334/1991 Zb. a tento služobný pomer skončil podľa čl. 2 písm. c) ústavného zákona č. 624/1992 Zb.
8. V čase zániku služobného pomeru mal žalobca trvalý pobyt v Českej republike. Príslušným na konanie vo veci nárokov vyplývajúcich zo služobného pomeru príslušníka FPZ bolo MV Českej republiky .
9. MV ČR priznalo žalobcovi príspevok za službu od 1.1.1993 rozhodnutím zo 16.6.1993 č. ZS-48.459/70-93 podľa § 98 ods. 1 a 99 zák. č. 334/1991 Zb.

Podľa § 98 ods. 3 zákona č. 334/1991 Zb. nárok na príspevok zaniká dovŕšením veku 60 rokov.

10. MV ČR rozhodnutím z 12.3.1998 č. OSZ-48459-10/98 podľa čl. 28 Zmluvy medzi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálnom zabezpečení odňalo od 7.2.1994 navrhovateľovi príspevok za službu a výplatu príspevku zastavilo dňom 31.10.1997. V dôvodovej časti rozhodnutia je uvedené, že podľa čl. 17 Zmluvy sa štátne sociálne dávky priznávajú a vyplácajú za podmienok stanovených právnymi predpismi zmluvného štátu, na ktorom má občan trvalý pobyt. Podľa potvrdenia obce má žalobca trvalý pobyt v Slovenskej republike, výplata príspevku za službu mu preto nepripadá.
11. Žalobca uplatnil žiadosťou zo 4.7.1998 príspevok za službu u MV SR, ktoré rozhodnutím z 21.9.1998 č. SPC-188/6-98 žiadosť zamietlo. V dôvodoch rozhodnutia uviedlo, že nárok na príspevok od MV ČR stále trvá, pretože v čase vzniku nároku mal trvalý pobyt v ČR, a to podľa čl. 17 Zmluvy, pričom nárok podľa predpisov v Slovenskej republike mu nevznikol. Zamietajúce rozhodnutie potvrdil odvolací orgán MV SR rozhodnutím z 26.1.1999 pod č. KM-345/PK-98.
12. Na základe žaloby podanej proti rozhodnutiam uvedeným v bode 11/ Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 7SŽ 41/99 z 8.9.1999 zrušil rozhodnutia uvedené v bode 11/ a zaujal nasledovný právny názor: „podľa Ústavy SR (čl. 12) základné práva občanov Slovenskej republiky sú neodňateľné a nikoho preto nemožno z týchto dôvodov poškodzovať alebo znevýhodňovať. Jedným zo základných práv občanov SR sú práva sociálne. S ohľadom na uvedené súd nárok žalobcu posúdil z uvedeného pohľadu. Základným prvým faktom vzniku nároku u žalobcu bolo skončenie jeho služobného pomeru v dôsledku rozdelenia ČSFR. Následne dôležitým faktom bolo miesto trvalého pobytu, ktorý žalobca v čase vzniku nároku mal v Českej republike a iba neskôr zmenil miesto trvalého pobytu. Ak v čase priznania príspevku žalobca sa nemohol presťahovať na Slovensko z rôznych dôvodov, a až neskôr sa k tomu rozhodol, k čomu mal nezadatelné právo, táto skutočnosť nemohla automaticky znamenať stratu nároku na príspevok len z uvedeného dôvodu, pretože by išlo o odobratie jeho ústavného práva. Preto zmena trvalého pobytu žalobcu sa mala považovať za nárok podľa právneho predpisu, na území ktorého mu vznikol trvalý pobyt v súlade s čl. 28 „Zmluvy“, teda na území SR. Potom žalobca splnil podmienky vzniku nároku na príspevok za službu a na jeho výplatu podľa § 98 ods. 1 a 99 zák.č. 334/1991 Zb. od 07.02.1994.“
13. Konanie o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora proti rozsudku najvyššieho súdu uvedeného v bode 12/ najvyšší súd zastavil. Konštatoval, že opätovné otvorenie správneho konania poskytuje správnejmu orgánu

možnosť vec opakovane posúdiť.

14. Rozhodnutím z 12.2.2002 č. SPC-148.459/6-2002 MV SR vyslovilo, že podľa čl. 31 Zmluvy medzi SR a ČR s poukázaním na zákon č. 334/1991 Zb. o služobnom pomere policajtov zaradených vo FPZ „...považuje sa príspevok za službu priznaný orgánom sociálneho zabezpečenia MV č.p. ZS-48.459/70-93 zo 16.6.1993 za dávku orgánu sociálneho zabezpečenia MV SR. Od 1.12.2001 patrí JUDr. V.G. príspevok vo výške 7 671 Sk.“ V dôvodovej časti tohto rozhodnutia je konštatované nasledovné: „OSZ MV SR preberá výplatu dávky vo výške 3 161 Sk mesačne, t.j. vo výške v akej patrila ku dňu rozdelenia ČSFR a bude ju naďalej vyplávať po úprave podľa § 101 zákona č. 334/1991 Zb. od 7.2.1994.“ V dôvodovej časti rozhodnutia potom nasleduje výpočet príspevkov patriacich od 7.2.1994 až do 1.10.2001 ako aj vyčíslenie nedoplatku, ktorý bol poukázaný MV ČR za vyplatený príspevok od 7.2.1994 do 31.10.1997 a ako aj nedoplatku od 1.11.1997 do 31.12.2001, ktorý bol poukázaný oprávnenému spolu s dávkou za december 2001.
15. Proti rozhodnutiu pod bodom 14/ podal oprávnený – žalobca odvolanie. Rozhodnutím zo 14.8.2002 č. KM-140/PK-02 bolo jeho odvolanie zamietnuté a rozhodnutie z 12.2.2002 potvrdené.
16. Podľa oznámenia MV SR z 20.8.2002 č. SPC-148459/6-2002 zaslaného žalobcovi dňom 1.7.2002 nadobudol účinnosť zákon č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a podľa ustanovenia § 124 ods. 5 písm. b) zákona príspevky za službu, na ktoré vznikol nárok po 27.8.1991 podľa § 98 až 101 zákona č. 334/1991 Zb. o služobnom pomere policajtov zaradených vo FPZ v znení neskorších predpisov a tento nárok trvá aj ku dňu účinnosti zákona, sa považujú za výsluhové dôchodky podľa zákona vo výške, v akej patrili ku dňu účinnosti zákona, ak služobný pomer trval viac ako 15 rokov. Na základe uvedeného bolo oznámené aj žalobcovi, že jeho príspevok za službu sa od 1.7.2002 považuje za výsluhový dôchodok podľa tohto zákona.
17. Proti rozhodnutiu MV SR pod bodom 15/ podal žalobca správnu žalobu, ktorú najvyšší súd rozsudkom zo 17.4.2003 zamietol. Najvyšší súd konštatoval, že žalovaný priznával nárok žalobcovi podľa právnych predpisov platných na území Slovenskej republiky a postupoval tak v súlade so zákonom.
18. MV ČR rozhodnutím zo 16.2.2004 priznalo navrhovateľovi opätovne podľa § 98 a 99 zákona č. 334/1991 Zb. príspevok za službu od 1.1.1993 do 31.10.2002 podľa vyčíslenia uvedeného vo výroku predmetného rozhodnutia a zároveň podľa § 116 ods. 4 zákona č. 186/1992 Sb. o služebním poměru příslušníku policie ČR vyslovilo, že dňom 1.11.2002

zanikol nárok na príspevok za službu. MV ČR vyčíslilo sumu, ktorá žalobcovi patrila od 7.2.1994 do 1.11.2002 a rozdiel poukázalo MV SR. Toto rozhodnutie sa stalo právoplatným 18.10.2004 potom, ako žalobca zobral podané odvolanie proti nemu späť.

19. MV SR rozhodnutím z 11.11.2004 č.p. SPC-148.459/5-2004 vydaným podľa § 81 ods. 3 zákona č. 328/2002 Z.z. podľa § 105 ods. 5 zákona príspevok za službu od 1.7.2002 podľa § 124 ods. 5 písm. b) zákona považovaný za výsluhový dôchodok, žalobcovi odníma dňom 7.2.1994 a jeho výplata sa zastavuje dňom 30.9.2004, a súčasne vyčíslil nedoplatok na príspevku, ktorý mal byť žalobcovi poukázaný. Žalovaný dôvodil tým, že rozhodnutím MV ČR zo 16.2.2004 bol príspevok za službu priznaný žalobcovi od 1.1.1993 do 1.11.2002, zúčtovaný so sumou príspevku neprávom priznaného a vyplateného MV SR, z čoho je podľa žalovaného zrejmé, že žalobcovi v ČR nezanikol nárok na príspevok a teda nemohol mu ani takýto nárok vzniknúť na území SR. MV SR preto nebolo príslušné na vydanie rozhodnutia o priznaní príspevku, ani na jeho prekvalifikovanie na výsluhový dôchodok, rozhodnutie je vydané nepríslušným orgánom a je preto nulitným právnym aktom. V dôsledku tejto skutočnosti bolo podľa žalovaného potrebné rozhodnúť tak, ako je vo výroku rozhodnutia uvedené, vrátane vyčíslenia nárokov žalobcu.
20. Odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu žalovaného smerovalo jednak proti výroku rozhodnutia o odňatí výsluhového dôchodku, ako aj voči vyčísleniu nárokov.
21. Minister vnútra odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil rozhodnutím z 8.2.2005 s tým, že zo znenia výroku prvostupňového rozhodnutia boli vypustené slová „dňom 7.2.1994“. Minister vnútra sa stotožnil s názorom prvostupňového správneho orgánu, že na rozhodnutie a výplatu príspevku bol vždy príslušný orgán ČR a preto rozhodnutie OSZ MV SR vydané v tejto veci je nutné považovať za nulitné, keďže boli vydané nepríslušným orgánom a bez právneho titulu.
22. Na základe vyššie uvedených skutkových zistení dospel najvyšší súd k nasledovným skutkovým a právnym záverom:
23. Žalovaný rozhodnutím z 12.2.2002 uznal svoju právomoc podľa čl. 31 Zmluvy vyplácať žalobcovi príspevok za službu patriaci podľa § 98 a nasl. zákona č. 334/1991 Z.z. a to od samého začiatku vzniku tohto nároku a považoval ju za dávku sociálneho zabezpečenia MV SR patriacu občanovi Slovenskej republiky s trvalým pobytom na jej území. Následne na to s účinnosťou zákona č. 328/2002 Z.z. sa táto dávka považuje za výsluhový dôchodok. Žalovaný usporiadal vzťahy s orgánmi Českej republiky pokiaľ ide o finančné vyrovnanie za dávky nimi vyplatené. Žalovaný pritom vychádzal z právneho

názoru NS SR vysloveného rozsudkom č.k. 7SŽ 41/1999.

24. Za tejto situácie dôvodom zániku nároku na dávky považované za výsluhový dôchodok podľa zákona č. 328/2002 Z.z. môžu byť len skutočnosti predpokladané uvedeným zákonom .
25. Žalovaný v rozpore so zákonom č. 328/2002 Z.z. považoval za dôvod zániku nároku na dávky výsluhového zabezpečenia skutočnosť, že orgány ČR opätovne priznali príspevok za službu, až do doby dovŕšenia dôchodkového veku žalobcu, čo vyjadрили rozhodnutím zo 16.2.2004. Uvedená skutočnosť však sama osebe nemôže byť dôvodom na zánik vzťahu výsluhového zabezpečenia medzi žalobcom a žalovaným podľa zákona č. 328/2002 Z.z. a na vyslovenie nulity rozhodnutia z 12.2.2002. Predmetné rozhodnutie totiž vydal orgán k tomu oprávnený, na základe zákona a v medziach zákona, v prospech žiadateľa, ktorý spĺňal v čase priznania nároku rozhodnutím MV SR všetky zákonné podmienky na výplatu príspevku za službu.
26. Vzájomné vzťahy medzi orgánmi ČR a SR pokiaľ ide o vymedzenie ich spolupráce v oblasti sociálneho zabezpečenia, upravené Protokolom z 28.5.2001, nemôžu byť na ujmu poberateľovi dávok výsluhového zabezpečenia. Odvolací súd v danej súvislosti odkazuje na dôvody rozhodnutia žalovaného z 12.2.2002, kde na strane 2 sa o.i. uvádza: bolo dohodnuté, že OSZ MV ČR odstúpi výplatu príspevku OSZ MV SR, ktorý ho uvoľní od 7.2.1994 a naďalej bude realizovať. Deň 7.2.1994 je dňom zmeny trvalého pobytu žalobcu z ČR do SR.
27. Rovnako nemôže byť na ujmu žalobcu ani skutočnosť, že o jeho nárokoch vyplývajúcich z jeho služobného pomeru vo FPZ rozhodovali po rozdelení ČSFR najprv orgány MV ČR a následne orgány MV SR. Odvolací súd zastáva názor, že vzhľadom na zmenu a rozdielnosť právnej úpravy ČR a SR pokiaľ ide o výsluhové zabezpečenie, je oprávnená požiadavka kontinuity nárokov žalobcu podľa právnej úpravy Slovenskej republiky, pretože ako uvádza aj žalovaný, na túto dávku sa vzťahujú právne predpisy toho zmluvného štátu, ktorého príslušný orgán bude túto dávku vyplácať (citované z vyjadrenia žalovaného z 22.7.2002 k odvolaniu žalobcu proti rozhodnutiu z 12.2.2002). Aj preto nie je dôvod na odňatie výsluhového dôchodku potom, ako MV ČR síce žalobcovi opätovne priznalo nárok na výsluhový dôchodok, avšak len do doby vzniku nároku na starobný dôchodok. Niet rozumného dôvodu preto, aby žalobca, ako občan SR, žijúci na jej území, bol orgánom Slovenskej republiky posudzovaný podľa právneho predpisu platného v Českej republike, ak aj naďalej spĺňa podmienky pre poberanie dávky výsluhového zabezpečenia podľa predpisov Slovenskej republiky.
28. Krajský súd pri zdôvodnení svojho rozhodnutia argumentoval len ustano-

veniami zmluvy medzi ČR a SR o sociálnom zabezpečení, Protokolom a Správnou dohodou. Opomenul však podstatný dôvod, pre ktorý orgán MV SR prevzal výplatu dávky (viď bod 14 uvedený vyššie). Príslušný orgán Slovenskej republiky prijal voči svojmu občanovi s trvalým pobytom na jej území rozhodnutie realizovať plnenia patriace mu podľa zákona č. 334/1991 Zb. a následne aj výsluhové zabezpečenie podľa zákona č. 328/2002 Z.z. Toto rozhodnutie orgánu Slovenskej republiky, vzhľadom na trvanie dôvodu predmetného rozhodnutia nie je dôvod považovať za nulitné (ako to tvrdí žalovaný) len preto, že sa orgán ČR rozhodol dávky opätovne na vymedzenú dobu vyplácať. Podľa názoru odvolacieho súdu zmena postoja orgánov ČR s poukazom na zmluvu a následné dohody medzi ČR a SR nie sú právnym dôvodom pre to, aby orgán MV SR odňal žalobcovi výsluhový dôchodok patriaci mu podľa predpisov Slovenskej republiky (§ 124 ods. 5 písm. b/ zák.č. 328/2002 Z.z.). nárok žalobcu na dávky podľa § 105 ods. 5 zákona nezanikol a ani mu dávka nebola priznaná neprávom.

29. Keďže žalovaný a krajský súd sa riadil iným právnym názorom, s ktorým sa odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov nestotožňuje, zmenil odvolací súd prvostupňový rozsudok a rozhodnutie žalovaného pre nesprávne právne posúdenie veci zrušil a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie.

30. Podľa § 250k ods. 1 OSP súd priznal žalobcovi náhradu trov prvostupňového aj odvolacieho konania tak, ako ju zástupca žalobcu vyčíslil a toto vyčíslenie súd považoval za vecne správne.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 6. decembra 2007

JUDr. Ida H a n z e l o v á , v.r.
predsedníčka senátu

za správnosť vyhotovenia:
Alena Augustiňáková